

Acăstă foiă ese odată pe săptămână,

D U M I N E C A

Abonamentele se facă în pasajul român
ia Administrația șiarului Românilor iară
prin districte pe la corespondență și său
prin postă, trimițându și prețul.

55 parale.

PREȚIUL ABONAMENTULUI:

pe an pentru capitală.....	28 sfanți
pe jumătate an.....	14 sfanți
pentru Districte pe an.....	32 sfanți
pe 6 luni.....	16 sfanți
pentru străinătate.....	44 sfanți

PENTRU ABONAMENTE SI RECLAME SE VOR ADRESA LA DOMNUL THOMAS J. STOENESCU GIRANTE SI ADMINISTRATOR.

BUCURESCI, sămbătă ^{19/1} Octombrie 1866.

Camera și Senatul său deschis cu toată pompa obișnuită.

Cea d'ăntău se occupă cu verificarea titulelor deputaților aleși; celu d'alii duiolea stă locului, din cauză că domni Senatori nu suntu încă în numărul cerutu de lege spre a putea lucra.

Afără de asta, Senatul, ca unu corpă compusu de „bătrâni”, trebue neapăratu să fiă mai domol. Nu e așia însă și pentru cameră. Aci suntu deputați totu ce să găsitu mai vigurosu în țeară. Si dacă pe ică pe colo, se vede că unu capă după alti timpă, acăsta se înțelege că „au făcutu-o înădinsu alegătorii, ca să mai tempereze ore-cumă viocinnea celor junii.

Oră cumă însă, e frumosu și plăcutu la vedere amestecul ce domnește în cameră. Compoziția este unu felu de „tutti-frutti, în stare a satis-

face pănu și pe celu mai essiginte cetățianu. Toți fosti principi după vreme aui aci căte unul său mai mulți represintanți, și, cea-a ce este și mai bine combinat, toți aspiranți la domnia se afă reuniți aci, gata negreșită a da probe de abnegare și patriotismul loru, la unu casu propice. Deară deacă toate partidele, toate culorile și chiar toate nuanțele ce compună astădi curcubeul parlamentariu, său intrunitu ca printr'unu făcutu în palatul represențației naționale, trebue să observămă încă cumă se găsești acumă, față în față, printr'u coincidență straniă, motorii principali a. duo nefericite date: 2 Maiu 1864, și 3 aprile 1866

Omulu lui 2 Maiu, D. Cogălniceanu, acela care cerea ca să-lu trăsnescă Cerul de la cutenza să sfărăme tribuna, trebue să fiă coprinsu de terrire pe totu minutul, trebue să se infioreze ori de căte ori trece pe lingă acea tribună care l-ua ridică atâtă de susu, și din care apo D-lui făcuse

unu felu de strană de „căntăreți”, cari se întrecea să cante hossahă stăpenușu seu, căduțului domnului Cuza. Amă dori să vădemu cu ce curagiu va mai cuteza fostul intr'uă vreme tribună alu poporului să puiă piciorul pe treptele acestei tribune? Cum și în numele cării din libertăță, căroru din drepturile cetățenești, va mai veni să vorbescă d-lui dumnealui care făcuse dintr-ensele jucăria unu despotu corruptu și desfrănătu?

E tristă, e durerosă poziția domulu Cogălniceanu. Trebue să aibă cineva epiderma forte puțină simțitoră, pentru ca să stăruiască a face parte dintr'unu corpă a căru membru, afară de acel cu cari a lucratu, nu potu, nu trebue să mai puiă temei pe cuvintele unu omu care și-a călcatu cu tot cynismul, angajamentele și juramēntul facutu în față țerei.

O! dară să nu crede domnul Cogălniceanu că noi suntemu amăgiți asupra dumnealui. Noi scim

Foiletonul Ghimpelui

CURIERUL BUCURESCIULUI

Pentru ce ore capitala țerrei românești să se numește orașul *alău bucurești!*

Eată u cestiu de care aru trebui să se occupe historicii noștri; u cestiu care aru trebui să dea de cugetătă insușii reprezentanții naționale.

Scriitorii și poetii noștri căndău botezat astu-felu sermanu năsări capitele, a făcutu-o neapăratu în minute de acele în cari sufletul loru a trebuitu să făcă amărătă.

E multă ironia amără în acăstă denumire.

Oră cumă, Bucuresciu nu e vesel.

Deacă amu putea să finu nașii acestui orașu, acestu micu Parisu, cumu ilu numesu orăcar glumești, amu fi nevoiți să-lu onorămu cu numele de orașu alu praful și noroilu.

E atâtă, în „adversu”, cea mai adverătă denumire ce i-sărău putea da

Praful veră, noroilu iarna

Duo despoti după urma căroru sufferă cumplitu sermanii bucurești; singuri despoti în fine cari nu n'țelegu ce va să dică constituționalismu.

Praful și noroilu domescu în stăpâni absolui, în mișu-locul măreție noștre civilizaționi. Applecările și dorințele loru, nimicu și nimini nu le pote înfrâna. Municipalitățile trecu și se ducu, să înlocuiesc unele pe altele, dera lupta între ele și despoti în cestiu nu incetăză.

Lupta!

Him! Nu prea trecu cu firea onorabilie primării sau consiliu comunali. Ele sciu că cele mai bune municipalități suntu, pentru noroiu, celu puințu la noi în orașu, gerul, pentru prafu, bură de plăi.

Se dice că avem procurori; se dice că ei suntu defensorii societății și intereselor ei.

Ei bine! ce facă ore toți acesti domni de lassă societatea să făaia de atacată de către prafu și noroiu?

Pentru ce ore dumnealor, cari suntu așia de priplinciu în alte căsu, nu se grăbescă a intenda procese, a provoca acțiuni publice contra acestor duu terjibili calamități?

Praful și noroilu nu respectă nemicu.

Pentru ele nu esiste neci vîrstă, neci secesu, neci ranguri, neci privilegiuri, neci poziționu sociali.

Ele au nivelat suocetatea.

Într-unu colțu, pe uă bucată subredă de nefericitu și destrămatu

trotoriu, vejd eu jale, earna, unu infortunatu principe sau bîzadea, pătalu, pătalu de tîmă să te apropi de elu; pe căndu, în fața lui uă jună și gingașă damă, brună, smedă sau blondă, după înțimplare, stropită și impesitătă de uă indiscretă rōta a unei trăsuri Ȣrcare tocmai căndu se cobora din elegantul seu cupen, se uită cu mînhă la florilele fantastice ce; i-lea imprimatul noroilu pe

face pănu și pe celu mai essiginte cetățianu. Toți fosti principi după vreme aui aci căte unul său mai mulți represintanți, și, cea-a ce este și mai bine combinat, toți aspiranți la domnia se afă reuniți aci, gata negreșită a da probe de abnegare și patriotismul loru, la unu casu propice. Deară deacă toate partidele, toate culorile și chiar toate nuanțele ce compună astădi curcubeul parlamentariu, său intrunitu ca printr'unu făcutu în palatul represențației naționale, trebue să observămă încă cumă se găsești acumă, față în față, printr'uă coincidență straniă, motorii principali a. duo nefericite date: 2 Maiu 1864, și 3 aprile 1866

Omulu lui 2 Maiu, D. Cogălniceanu, acela care cerea ca să-lu trăsnescă Cerul de la cutenza să sfărăme tribuna, trebue să fiă coprinsu de terrire pe totu minutul, trebue să se infioreze ori de căte ori trece pe lingă acea tribună care l-ua ridică atâtă de susu, și din care apo D-lui făcuse

Curișă căsătorie!

In duoe ore si jumătate, calculate minutu cu minutu, cu orologini în mână, cătu și tînuit solemnitate a acestei solemnă serbători, anșitorul atentiv a putut înveța de toate.

Ei s'a pututu familiarisa cu toate minunile ce le-a inventatul sciul

Duo soldii, docă soldii numai, și aru fi pututu căllători pănu și în lună, cu ajutorul athenianul domn Bacaloglu, care în acea séră a făcutu remarcabile, scamatorie, înaintea căru s'arū declara învinșu insușu Bosco, de prestidigitativă memorie.

Deară lumea nostră, ignorante cumă este ea, nu vrea, să mai bine nu poate să înțeleagă, ce va să dică unu ateneu român.

Căndu D. Aurelianu, cu melodiosa sea voce, a cettu discursul de deschidere, în care se enumera prețiosele serviciuri ce au făcutu humanitatei în generale, și țerrei noștri în particularii, toți ace domini, între cari numele domnului Essarcu sună cu multă dulceță, căndu D. Aurelianu, dicem, a cettu discursul, căt-va posnaști au lăsatu, în mijlocul tacerii ce domnia în sală, să se audă urmatōre le cuvinte:

— Asociațion de admirațion mutual!

Pasă, mă rogă, de fă educaționea și instrucționea morale politică, și sociale a unui asemenea publicu.

Si observă că auditorul aui impinsu cutesarea pănu a glumi chiar în minutele celor triste, adeacă atunci căndu i s'a spusu, cu toată seriositatea, că poesia a reposat.

— Ei bine! a respunsu unu assistinte, să i-se facă parastasu, și pace bună.

Încă uă nuvelă plăcută.

Amă scăpatu de opera italiana.

D. Spiro, cu ingeniositatea care-lu caracterisă, după ce a adunat căteva miie de galbeni de la abonați, după ce a luatul întrăga subvențion pentru totă stagionea teatrală, a plecatu în Italia, său nu mai scim unde ea s'a facă uă căllători de argumentu, în societă Statul și a societății.

Atâtă abonați, cătu și Statul, cată să fă recunoșeitori d. Spiro. Căndu era trupa italiana aici, și unul și cel alii suferău îndoitoru, adeacă dându parale și amusându-se reu. Astădi, deacă aui perdut bani, aui celu puințu satisfacționea de a se amusa nice bine, neci reu Totu a făcutu unu serviciu D. Spiro.

Acăstă lacună, provenita din plecarea italianilor, cătu să fă suplinită.

Atâtă felu anumită că D. Costache Dimitriade a luatul autorisațion de la guvernă a aduce uă trupă de vodevilu francesă.

Fi-va ore mai sericiu D. Dimitriade în acăstă întreprindere?

Vomu vedea!

Conșințios vorbindu, puteți voi ore, cu scenele și personalul vostru atâtă de mărginuită, să luptați, să resistă concurenței ce vă face teatru parlamentariu?

De ce vă mai mirați căndu vedeti stalurile și fotolurile gole?

Greșeala e și văstră. Ati făcutu socoteala fără birășu.

Cu toate aceste, adeverăți jidovi retăcitori, voi nu vă descurăjati, dera mergeți înainte, înainte și totu-de-una înainte!

Sermani directori de theatre!

Martiri ai artii și focul sacru care colecolește în voi!

De ce vă plângăte?

Conșințios vorbindu, puteți voi ore, cu scenele și personalul vostru atâtă de mărginuită, să luptați, să resistă concurenței ce vă face teatru parlamentariu?

De ce vă mai mirați căndu vedeti stalurile și fotolurile gole?

Greșeala e și văstră. Ati făcutu socoteala fără birășu.

Cu toate aceste, adeverăți jidovi retăcitori, voi nu vă descurăjati, dera mergeți înainte, înainte și totu-de-una înainte!

Darău „Atheneul român”?

O! aci e altă-ceva. Festivitatea deschiderii lui s'a făcutu cu „chimvale și alăute,” cumu qice plastiria.

Toți „atheneanii”, în fracuri negre și legăture albe, grupați pe tribuna de unde aui de gîndu să arunce, în cursul anului, peste înregul univers, profunde și măreție loru cunoștință, semănău, veseli și încântău cumu se arătau ochilor mulțimii assistenților, cu nese gineri cari așteptați bine cuvintarea nupțiale.

In adveră, ere uă nuntă.

Nunta între dumnealor și scință;

de mai nainte la ce espediință va avea recurs. Pare că-lă vedem, încercându-se prin vocea dumnealui de sirenă, a attrage din nou la densus victimă credule; pare că-lă vedem bătându-se cu pumnul în pept, plângându-si suspirându și jurându-se că nu va mai face, că să poartă. Dară în deșărtu! D. Cogălniceanu va trece peste secul la posteritate cu numele de „omu fatal“, purtându pe fruntea-i semnul acela că-lă va areta în ochi tutulor ca uccigătorul libertăților și drepturilor române.

Dacă D. Cogălniceanu poate fi priimit în seneul vre unei partide, apoi afle dumnealui că nu și poate găsi locu de cătu între „aprilisti“; căci, precum ce de la 2 mai au uccis libertatea noastră, totu asseminea cei de la 2 aprilie său încercă a ucide unirea terrelor surorii.

Și unii și alii au avut același scop: a distrugere. Este prea naturale deoare că toți aginții fatali ai geniu reu al României, să se unescă între densi.

Déră lăsându în voia și plata domnului pe toți aceiai cari au fostu antenile cause ale tutoru nefericitorilor și calamităților ce au cădut peste noi, să venim, pentru astăzi, la celle ce se petrecu în țeară.

Sunt ușumă de reclamații de prin diferite districte, sunt diverse plângeri contra mai mulțor domni prefecți, cari se portă în districtele ce administrează ca nesce adverat ispravnicii de cei vechi.

Toate aceste au cătat neapărat să ajungă până la audul domnului ministrul de interne. Până astăzi însă nu vedem necă uă mișcare, necă uă punere la calle, spre a se da în măna justiției aceiai cari consideră puterea ca unu mijloc infabil, spre a și satisfac urele și pasiunile loru personali, și adesea chiaru viciile loru.

Pe lăngă aceste, în alegeri său urmatu, cu toată epistola M. S. Domnitorului și recomandațiunile speciale ale Domnului capu alu cabinetului, influențe directe și pipăite. Legea și constituția său violată în unu modu flagrant de funcționarii administrativi, și, cu toate aceste, nu vedem pe nimeni datu judecății și abusatorii și violatorii urmează a se bucura âncă de bunul traiu ce le procură posuția și posturile ce ocupă.

Mărturisim că ne vine anevoia a crede cum că prin mijlocul impunității, vomu reuși a introduce moralitatea și respectul legilor in administrație. Din contra âncă, ori ce vomu dice, ori căte circularie, fiă cătu de pompōse, vom vedea, de aci nainte nu ne va putea face altu effectu de cătu de căi pe pereți.

Să fimu franci! Deacă voim respectarea legilor, apoi să isbim cu asprime și fără milă pe cei ce le calcă. Deacă nu, atunci să nu mai facem atâtă cheltuiala de vorbe, cari de căi sfărătiorie.

Mache.

MINTEA ORDINII.

Șapo să se mai dică că meșterii de la „Ordinea“ nu suntu oameni cu frica lui Dumnezeu și cu supunere către stăpânire!

Dar trebuie să fiă cineva fără vederi, trebuie să fiă cineva încăpăținătă că nu mai scim ce, spre a putea susține, după ce a cetițu numărul de juoi alu disului dinăru, că boerii nău conștiția celor ce facă.

În adever, cine va a cătă să se mire cănd a vădu cum „Ordinea“ vine să céră cu multă înțelepciune liniștea, și să potolescă cu mai multă solicitudine durerile electorale?

Pax vobiscum, aleș din toată țeară! strigă ea.

Ori ce să urmatu, ori ce să petrecu prin collegie, ca să nu se mai învenineze cestiu, trebuie să se uite. Să trecem peste toate illegalitățile, să admitemu pe totu aleși, și să ne punem la lucru!

Aferim! astă va să dică minte coaptă.

Dar nu e aşa.

Cându sermana nobile foia cere pace, uă altă foia, „Românu“, ca și căndu sără fi pusă înadinsu să o contracică, face larmă multă, pretinde cu stăruință să se facă cu cea mai mare scrupulositate cercetarea titulelor celor aleși.

Ce va să dică astă?

Nu cauă ore „Românu“ certa cu luminarea?

Nu vrea elu sgomotu, certuri, zăpăceală!

Ba da, și de uă miiă de ori da!

„Ordinea“, trebuie să o mărturisim, dovedește în casul de față cea mai adincă dorință de împăciuire.

Ea scie bine cumu suntu aleși mai toți amicii ei. Pătrunsa de înțelepciunea proverbului: corbă la corbă nu și scoate ochii, ea nu vrea să vea din nou espusă la capriciile alegătorilor pe infortunații sei partizanii.

E! etă virtute, etă caracteru!

Suntu, ori nu suntu caușă?

Deacă suntu, apoi trebuie să ne susținemu între noi, să îngrijim de ai noștri.

Dreptatea, așa cumu o înțelegem, cere ca să dăm dreptate la ai noștri.

Dacă „Ordinea“ aru cere invalidarea alegerilor, aru înconsecintă, aru proba că nu și cunoscă interesele, că n'are minte, și sără pune astă-felu în poziție a vedea, că duioșia, respinsă mai pe toți iubiți ei amici.

Ea are unu capitalu destul de măricelul în cameră, și aru fi uă slabiciune de minte de lără pune în riscu, numai pentru satisfacția de a face să se respingă duoi, sau trei din adversarii ei.

Cu „Românu“ însă nu e așa.

„Românu“ nu are animă, nu are affectiuni personali. Elu a luat ușerul obiceiul de a isbi mai tare în amicii, de cătu în inamicul său.

Ît forte multumim.

Asta nu e nici dreptă, nici creștinesc.

Fiă cine scie că mai aprópe de corp și cămașia de cătu paltonul.

„Românu“ însă nu înțelege astea. Elu scie ce scie. E curat baba chiorea. Ît spune lucrul pe nume, nu-i place lui intortochiările.

Si tocmăi d'ailă ilu și părăsește lumea, și alergă cu limba scosă la biurolul „Ordinii“, casa Torok.

Acolo suntu ghelirurile, chilipirurile, funcționile in perspectivă, șosele de rosu în fine.

Cine amblă cu crucea în senu, dice uă vechia dicționă, ca crucea se usucă, și ceci de la „Ordinea“, cari cunosc bine sensul acestei dicționă, se ferescu de acădea în asemenea ispita.

Stomahul e mare și tare astăzi în lume; nimeni nu poate trăi numai cu aeru, și „Ordinea“, care scie bine acăesta, nu lipsește de a se adresa în totu-de-una la „stomahuri.“

Ei bine! nu dovedește ore acăesta, pe lăngă cele coprinse în menționatul numărul alu diarului în cestiu, că cei de la „Ordinea“ au mișca copă și că ei înțelegă atâtă terra că și epoca în care trăiesc?

Da! alegerile trebescu considerate bune și bine făcute. Cu chipul acesta scăpă de nouă chihătule, de nouă alergături, și totu de uă dată dispensă și pe domnii prefecți, cari ne-a ajută, de ori-ce răspundere!

Este bine, este frumosu, este creștinesc, este ortodoxu, este mărețu, este cu minte în fine, cea-a ce face „Ordinea.“

Cându ore „Românu“ va avea și elu minte?...

Lică.

Domnului D. B. proprietariu al Eumenidelorū.

Ce tristă întâmplare, ce ne-mpăcatu destinație, Te urmărește astă-felu, poetu din Bolintinu?

Căci vrindu ca să urci culmea înaltului Parnasu,

Te'impiedicaști în calle, și, va! dedești în nasu.

Ce vrei? steaoa-ti luciosă ajunse la apusu,

Si rostogolul d'uă-dată jos te treziști de susu.

Orășiu ce 'ntru-uă vreme abia te încăpea,

A țerei capitale ce mîndră te vedea

Cumu intindeai la sôre alu viețel tale fastu,

De esci viu neci mai scie; pitare, ce contrastu!

Eri âncă erai tare, erai înconjurat,

Dar adi, cruda restriste! ești singură, delasată!

Ce său făcută, ia'm spune, ai tei prietenii toți,

Acei ce-ți dau tircăole; cuzisti patrioți?

Te aflu decadintă, ca racu'nainteză,

S'abia, va! în Reaforma, adi âncă mai pronezi.

De! începuse chipul să sbîrnescă-tu versu,

Credai, prin Eumenide, înregul universu

Alu faci să-ți se'ncchine, să-lă tili încătușiată,

Dar o dedești pe prosă, căci musa te-a lăsată.

Din mare redactore, esci adi proprietar,

Si perdi pe nesimțite alu lui Apollon daru.

În toia tea acuma, ca unu automată,

Precumă veđu se resfătu unu altu ciutacă, Cosmată;

Ciutacul ce-și permite să dea p'unu sfanțu rusescă,

Alu tēu geniu pe care ilu dai p'unu sfanțu nemțescă.

Ei bine! unde mergem? ce-șteptă în viitoru?

Adi cine ore pórta standardu-ti incoloru?

Să fiă redactorul Reaformei celei vechi,

Omă tare'n căpătenă și mare în urechi?

Să fiă Sarsailă cu'i ai făcută cado,

Si'li publică'n Trompetta, voiagiu-ti rococo?

Ori pote te susține roșcatul moșu Marinu,

Cu care 'mpărtiai slava pe căndu te-află în cinu?

Ori cumu, esti fieru, pitare, esti forte amărătă;

In midu-locul multimii, per singură de urită.

Ideie-ti cu totul se'ncure, te ametești;

Pustiu, desertu tili pare orășiu București.

Nimicu nu ti mai convine, e reu ori si ce vedu?

Te pipăi, căci ti-e teamă cumva să n'aiurești.

Pe placu nu-ți e nemica din cete său făcută;

Tii bită intr'uă mănu, și n'cea-altă unu ențu,

Și dai, si dai cu sete, si dai mereu în secu,

Pan' cădi de oboseală și furiele-ti trecu.

Ai dreptă, înțelepiciu chinu-ti, de tine milă amă;

Durerile-ti cumplite unu balsam bunu reclamă,

S'acelu balsamă, pitare, aru fi, ești sciu, unu postu,

Venit bunu să-ți aducă, din nou să-ți facă roștu.

Dar va! e micu bugetul, e forte mărginitu;

Acelle sinecure din timpul fericită

Adi său redusu mai tôte, făcemu economii,

Ca să plătimu cu'ncetul a vostre datorii,

Acelle milioane ce le-ati împrăștiat,

În drăpa și în stînga, și cui ati vrută le-ati datu.

Dară să vorbimu acumă pucin mai seriosu.

Pe ministerul Ghica esci focă, esci furios;

Aci dici că nu merge, aci că merge 'ncetă;

Politica-i nu-ți place, e mare-alu lui bugetu;

Că timpul trece iute și noi totu pe locu stămu,

Progresu nu-i nicărea, ba chiar retrogradamă.

Ei bine! totu astea frumose suntu la disu;

De ce insă, pitare, tu, după ce le-ai scrisu

Patină ostenelă să le revedi nu-ți dai,

Să scii cam ce folose din elle-ai trage 'ncăi

Fii însă, Dumitracă, mai logicu și mai dreptă: Nimică de la tine Români nu așteptă!

Tu și-ai făcutu veleul, ne-ai arcatu ce poți,

Si cătu te taie capul cunoscem astă-dă toți.

Puterea pentru tine e totul ce doresti,

Si cându nu esci la trebură pe toți îi poneștești.

Să dicemă că guvernul e astă-felu precumă dieci;

Dar tocmăi tu n'ai dreptul să arunci mărteau 'n calică;

Căci fostu-ati la putere duoi ani fără controlu;

Jucat-ati în afară și 'n intru mărețu rolu;

găsimu mijlocul a întreia, a împătri, a îndeci colosul de care trăim. Mijlocul e găsit: D-nu Godillot e gata a ne trăimiti oră ce-i vom cere; până acum nu ne-a refuzat nimicu. Să comissionăm dar unu statisticu și unu istoricu, caru să determine, cu chronicele în mână, cifra totală a populației care a existat în terile Daciei, dela colonisarea ei de către Romani și până adăugiu plus numărul de barbari cari în differitele invasii din evul mediu au trecut prin aceste terre. Aceasta gata, le vom da grade offițerestă de la căpitan în sus, reprezentând fișă-care suma hypothetică de oameni ce ar comanda în altă oștire, adică căpitanii 200 oameni fișă-care, majorii 800, colonelii 2400, generalii de brigăză 4000, cei de divizie 12000, maresalii de la 100000 în sus și, adunând aceste numere, ele ne vor reprezenta vre-o 60 armate de ceteva miliarde fișă-care, cari vor cresce la fișă-care promisiune de grade nouă. Totalul lor, uădată imprimată într-un jurnal militar, reziste cine îndrăsnește la puterea noastră.

Cu chipul acesta, chițuindu-vre-o două-deci sau trei-deci de milii de galbeni, — plata commissionarului și a statisticului, — cu ușa mică sumă, vom deschide și sustine unu resboiu, care, în mai puțin de trei luni, ne va da conquista lumii, și România, stabilită apoi pe noue principii de pace, va deveni unu imperiu universale, avându New-York pentru capitală și Constantinopolea pentru reședință de vară, și va purta civilizația secu-lui al XX-lea în planetele cele mai vecine pământului.

Uă amazoancă

IF YOU PLEASE.

Amă datu acestui articului unu titlu englezescu, pentru ca nimene să nu pote înțellege despre ce anume va fi vorba; căci adeverul este, că nu o pociu înțellege nică chiară eș-însuși.

Azardul e descooperită typographia, praful de pușcă, gravura, locomotivele; azardul a înzestrat lumea cu lucrurile celor mai minunate... ei bine! mă lassu și eș in viața azardului, și să vedem de cea acăstă capri-ciosă divinitate nu mă va adjuta cum-va a da peste uă nuoa Americă!

* * *

D Dimitriade, actualul director al Teatrului celor Mare, a începutu sezonul cu «Unu Pahar cu apă.»

Apoi ne-a datu unul după altul de trei ori totu căte «Unu Pahar cu apă.»

Noi admirăm tactul constituțional altu D-Iuș Dimitriade.

Algerile deputaților au fostu în totu focul lor, allegorii și elegibili ardeau cu flacără; totu lumea ferbia și cloicotia. Era naturală dară ca publicul bucură să aibă trebuință de mai multe. Pahare cu apă! *

* * *

N-amă mirat fôte multă, că D. Bolliacu n'a asistat nici la una din aceste trei reprezentații.

Tocmai Dumnele, mai multă de cătu oră și cine, avea trebuință de «Unu Pahar cu apă,» în urma celor întemplete în sala Slatinéu.

Dar se dice că D. Bolliacu plecase la Giurgiu.

In așa casu înțellegem pentru ce Dumnele n'a vrutu «Unu Pahar cu apă:» focul dumisale fiindu pre mare, pentru a-l stinge Dumnele are nevoie de a băi Dunărea întrégă. *

* * *

Amă abordat pe D. Bolliacu și ne vom opri aci. Dumnele trebue să-mă fi forte recunoșteștoru pentru acăstă.

Să eș sum allegorii; iar prin urmare, D. Bolliacu va avea ocazia de a se lăuda, cu totu dreptul, că s-a gasit în Bucuresci măcar unu sigură allegorii, care să găndită și la Dumnele.

* * *

De căte lucruri nu se mai laudă marele redactore allu «Trompetei Carpaților!» În unul din numerele de pe urmă a le «Trompetei» dumnele publică unu lungu articul, prin care dovedește că diarul «se vinde» mai multă decât oare cari alte diarie.

Este imposibile a se lăuda cineva într-unu modu mai fruncu și mai naivu.

«Trompetă Carpaților» se vinde mai multă de cătu toate diarele din terra-românescă.

Iertare! «Reforma» se vinde și mai multă de cătu însuși «Trompetă Carpaților.» *

* * *

In ajunul algerilor, D. Bolliacu a publicat unu

programu pentru organizarea unu altu treilea partită politică.

Amă avutu «Roșii» amă avutu «Albi.» D. Bolliacu mai rădica anca standardul centrului, adecă altu unu partită «încoloru.»

De uă cam dată aș respunsu la appellul dumisale numai «generalul» Tell, și «generalul» Vlădoianu.

Se dice că aru mai fi aderat și D. procuror «generalul» Papiu.

Eată unu partită, în care este unu «Cesar» și trei «generali.»

Însă neciun soldat!

Insu-mi.

Epistola unu părinte din Bucuresci către fiu și se uș la Focșani, alesu deputat și fost deputat la Constituante.

Ut mene do-tebe Nicola ficiar alu meu libov i gulémă diputat.

Gulémă bucurie simțit na mine be ciogium când amă audiu na mine părinte na tine, că are na tine multi prieteni boeriti na Focșani. Bre Nicola! ti imaș gulémă glavă dacă săs tolcu ischiuzarlac ti naprai boeriti prieteni, nu rai dă bâdi hairlie, aferim ciogium.

Ma Nicula, asu cughi videh gazetati ci ti să alesăș diputat na Camerătă, tughisi tresârighthă dă bucurie zașto opinione publicată să manifestisă za tebe.

Nicola gledă dubro i bâdi ciolovec dă ni să festelișă și cu boeriti i dă tiniști na amicitietă sâs Tufelcicov, Apostolénu, Bânieă, Gaicu, Tane, i drughati acu iscăti dă napraviți gulemi raboti.

Boeriti sega imât majoritate na Camerătă i ti trébă dă dodisi scoru na gulémătă Selo.

Sega bre aioglu e vremetă dă săa pricopsășă, ama dă gledășă dă ni săa pricopsășă cac nașe Curcaneitu!

Dă si juvă Nicola, împărtășă na socruti Corbu moi-ti complimenti.

Sirbinov.

ȘI HUMORISTU ARE CĂTE-UĂ-DATĂ MOMENTE TRISTE.

„Mulțumită lui D-deu, ne bucurăm de liniște și pace! N-amă avutu altă grija, de-câtă a alege, d'inte, tre noi, omeni demni și capabili, spre a conduce téra pe calea fericii și prosperității. Mămînăcăse între ei „ambicioșii! — Câtă despre noi, după ce ne-amă împlinită datoria, adică după ce ne-amă datu voturile, n'avem de-câtă să aprindem ciubucută, și să ne lungeim pe canapea!“

Așa dicu astădi unu; — Daru suntu și ore-cari capete cu ochi mari cari văd tot-de-una albă negru; — cari, pe basea proverbului: după timpă liniștită vine fortuna, neci nu presupun că după fortună pote veni și timpă liniștită.

Numai de astă felu de individi amă fostu visitatii astădi, și m'am decisă a face cunoscută acăsta onorabilor cititori ai Ghimpelui.

Anteuilu meu musafiru fu Domnul X: uă ființă care are onore a se preambila pe nenorocita nôstră planetă de vre-o 70 de ani, prin urmare unu omu seriosu — Descuștă ușia cu unu sgomotu grozavu, elu a intrat, său ca să dicu mai bine, a cădută ca uă bombă în mijlocul camerei melle.

Palidu și tremurându, abia a putut să ajungă la unu fotoliu, suspinându și sușându ca cinci machine de vaporu.

— Ce ai, domnule? Ia spune-mi ce-ai pătiu?

— Tac și citește, eacă ce-ți aducu!

— Ia să veđu Suptimentutu Ordinii de la 10 Noembrie!

— Si ce aî D-ta cu Ordinea?

— Boerii!

— Lasă-i la pustia și căută-ți de trébă.

— Daru unde o să ajungem noi?

— Intrébă-mă mai bine unde o să ajungă ei, și atunci îți voi respunde: la Cioplea.

— Da, daru ei stăruiesc să se reintroducă în téra Regulamentul organicu alu lui Kisieleff!

— Spune-mi mai bine ce-va noū, căci asta este prăvechiu.

— Aș să aducă pe străină dacă nu voru reuși!

— Vaî de capu lor!

— Da, da, o să vedă ce aș să facă ei!

— Te-assisur că n'au să facă nimicu, căci ei singuri suntu unu nimicu. Noi sănsemă vinovați că le dămu afata valoare. — Lasă prin urmare și D-ta să se împlinescă în liniște destinului agonisantului conservatismu!

Bielul mosiul X, se mai liniști puțintel, și eș treceu în camera d'alătură, deși scriu la Ghimpel, locuiescă însă în două camere, unde mă aștepta unu altu ipsiștă.

Acesta era unu ténér, candidatul la diplomația

— Priimindu din străinătate nouătă însemnată, imă dice elu, m'amă găndită și la D-vostă.

— Sîntești forte amabile, respunscu.

— Se tratază și despre noi; nu vă speriați însă dacă mă vedeați siluă și vă spune că suntem pe focu!

— Dată atunci fuga la comandanțele pompiarilor mărogă!

— Nu, nu, vorba mea este că o să avem resbelu,

— Unu resbelu! . . . și cu cîne?

— Ecă faptul: Amicul meu, amicul ministru de statu austriac d-lu Beust, mă vestește, prin uă epistolă, că M. S. I. Franciscu Iosefu, are să declare positiv și peste putin resbelu Prusiei.

— Lucrul e natural; — vrea să-ști ia revanșa!

— Si dupe ce va bate pe Prusiani, și hotărîtu a relua Venetia.

— Uă hotărîre forte spirituale.

— Si pe urmă are să viă și peste noi!

— Pentru?

— Pentru că totu de una amă rîsu de Austria.

— Vai de noi!

— Câtă despre mine, n'amă atunci decă să sătăcă peste Dunăre.

— Ba nu, mă rogă, aveți ce face: — vă puteți îne-

ca în Dunăre!

Remâind căteva momente cu gura căscată, viitorul meu ministru plecă, lăsându-mă dulcea speranță că nu mai avem să ne întâlnim.

Dară, îndată după diplomată, a și intrat unu altu,

Pe acesta sluj cunoștiu bine, era unu bunu băiatu! decătu totu camu stricatu.

— Domnule, domnule! ear se compromite pacea Europei!

— Ce spui, nenisorule?

— Pe onoarea mea; — scii ce gîndesc Victor Ema, nuel?

— Nu sciu.

— Ce felu? unu gazetă! . . . ei bine! amă citită în nu mai sciu care gazetă, că regele Italiei a pusu acuma ochii pe Tyrolu, Istria și Trento.

— Se vede că cisma nu îi e ană destulă de largă: îi strîngă pote piciorul.

— Daru atunci cum remăne cu sermana Austria?

— Ea este predestinata a fi tot-de-una bătuta.

— Daru ațătu de dorita pace a Europei? . . .

— Vine iar după resbelu.

— Eattă la ce nu m'amă găndită, addio!

Me uită la drépta și stînga; — moșiu se dnsește și elu, — eramă singură, scăpasem, resuflaiu! — Daru făceamă astă reflecție fără să cugetu că suntu uă ființă espusă la capriciul sortii, și, întrădeveră, aveamă să mai suferă.

— Tic, tic, tic!

— Intră!

— Bună diua, amice!

— Bine aî venită! — Daru fiindu că suntemu amici, fiu bunu a primi să-ți facă uă mărturisire francă: Spune-mi iute cea-a ce aî să-mă spui și fugă, — suntu obositu, amă trebuință de repausu.

— Unu momentu; — amă să-ți spui numai că o să avem unu resbelu, daru unu resbelu forte cum se cade.

— Ia bea mai bine, omule, unu pahar de apă rece! Aî căldură.

— Numai glumi, căci lucrul e seriosu, său certă Muscalul cu Francesul.

— Cându, și pentru ce?

— Acumă de cîndră, din cauza că Napoleon III vrea să reguleze ană uă a două expoziții.

— Esti ore cu mintea sănătosă?

— Șese-sute-de-mii de pușci franceze, cu acu, aș să fiă espuse, în primă-vîră viitoră, la Warșava, și ingrijitorii acestei ciudate expoziții au să fiă Poloni.

— Mă minunesc, amice, și te declară împăratul alu tutorul humoristilor; îți lasu postul meu de redactor la Ghimpel, și eș... o să me facă popă!

— Nu mai glumi... La re

METAMORPHOSILE LUI OVIDIU.

Daphne urmărită de Appoline este metamorphosată în laură de către tatăl său.

IPOCRISIA NEC PLUS ULTRA.

(ROMÂNIU, 10 Noemvrie. Depesă tel.) Mitropolitul Moscovei, Filaret, cu ocazia unei întrevaderei ce a avută cu principalele de Galles, l'a rugat să transmită reginei petitionea creștinilor orientului dă le acordă simpatie și sprijinul său. - Principale a respuns că Englîera are pe animă să susțină și a propaga pretutindină creștinismul. Vedîndu ce facă Muscalii cu Poloni, credem că depesă aceasta nu are trebuință de vre un comentar.